MISTY WILSON

Přeložila Lenka Pospíšilová

Láska jiskří sněhem

COO BOO

Láska jiskří sněhem

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Misty Wilson
Láska jiskří sněhem – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

MISTY WILSON

Láska jiskří sněhem

COO BOO

Přeložila Lenka Pospíšilová

Czech language copyright © 2026 by Albatros Media a. s.
Original English language edition copyright © 2026 by Simon & Schuster, LLC
Published by arrangement with Margaret K. McElderry Books, An imprint of Simon & Schuster Children's Publishing Division. All rights reserved. No part of this book may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording or by any information storage and retrieval system, without permission in writing from the Publisher.
Cover illustration © 2026 by Amber Day
Cover design by Debra Sfetsios-Conover
Translation © Lenka Pospíšilová, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-4430-6
ISBN e-knihy 978-80-267-4431-3 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-267-4436-8 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-4437-5 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Všem, kdo poslouchají koledy ještě přede Dnem díkůvzdání a vybalují vánoční ozdoby hned po Halloweenu. Těm, kdo jezdí v noci po okolí jenom proto, aby se pokochali všemi těmi blikajícími světýlky, a celý prosinec sledují vánoční filmy a pohádky. Všem zimním nadšencům, kteří milují sníh, pijí horkou čokoládu, nosí trapné vánoční svetry, pečou cukroví a perníkové chaloupky a chodí sáňkovat. Tahle knížka je pro vás.

Ať všichni najdeme svého Ashera.
(Koneckonců kdy jindy než o Vánocích se dějí zázraky.)

První kapitola

Zapůjčený kufr na mě zírá z postele a vybízí mě, ať se jenom *pokusím* do něj ještě něco vmáčknout.

„Na co myslíš?“ zajímá se Asher.

Můj nejlepší přítel leží natažený na mojí přikrývce, na sobě má bílou mikinu s nápisem Bramble Falls Drama Club a šedé tepláky a ve tváři mu hraje pobavený výraz, když na to zavazadlo zavrčím.

„Myslím na to, jak je ten kufr namyšlenej,“ vysvětlím mu.

Vyprskne smíchy. „Promiň, cože?“

„Jen se na něj podívej, jak si tam leží a vysmívá se mi za to, že jsem holka ze zapadlý díry v Connecticutu, která vůbec netuší, co si má zabalit, když se chystá do tak neskutečně úchvatnýho velkoměsta.“

„Můžu tě ujistit, že ten kufr tě nijak nesoudí,“ pronese a proplete si prsty za hlavou pokrytou rozcuchanými černými vlasy.

Ukážu na něj. „Vždyť je fialovej!“

„Dobře... no a?“

„Takže je to rozhodně namyšlenej snob.“

Přimhouří na mě oči a zavrtí hlavou. „Jsi divná.“

„Já bych se označila spíš jako *limitovaná edice*, jestli tě můžu poprosit.“

Koutky úst mu pobaveně vystřelí nahoru, zatímco se posadí do tureckého sedu. „Proč to neodložíš na jindy? Třeba na den, kdy tě neživý předměty nebudou urážet?“

„Ne. Už to skoro mám.“ Strčím do kufru černé balerínky a rychle ho zaklapnu.

Teda, zaklapnu ho jen do té míry, do jaké to jde… což je vlastně skoro vůbec.

„Vždyť vyrážíte až o vánočních prázdninách,“ podotkne Asher a sleduje, jak se tu narvanou tašku pokouším zapnout. „To je až za několik tejdnů. Nemusíš mít zabaleno už dneska.“

„Několikrát jsem ti přece říkala, že se tam tak hrozně těším, že už to nedokážu odkládat,“ připomenu mu a škubnu zipem, ale ničemu to nepomůže. „A oba moc dobře víme, že když to balení nechám na poslední chvíli, určitě něco zapomenu.“

Přihlouple se na mě usměje. „Myslím, že je nám oběma jasný, že tak jako tak něco zapomeneš.“

Probodnu ho pohledem a potom si vylezu na postel, dosednu zadkem na kufr a předkloním se, abych ho zavřela. Zip se nakonec zoubek po zoubku spojí, ale tak natěsno, že čekám, až vystřelí jako dělo na konfety.

„Ellis by ti určitě půjčila nějakej větší, míň namyšlenej kufr,“ odtuší Asher. „Nebo by sis s sebou možná nemusela balit tolik oblečení.“

„A *ty* bys mohl sklapnout a jít mi pomoct.“

Asher si povzdychne a odežene mě. „Uhni,“ přikáže mi.

Seskočím z tašky, on zaujme moji pozici a svou vahou zkrotí tu obří hromadu látek. Potom zatáhne za velký jezdec u zipu. „Tohle je směšný. Od kdy ti záleží na tom, abys měla speciální outfit na všechny možný příležitosti?“

„Od tý doby, kdy se ten výlet do New Yorku stal skutečností! Jak jinak! Kdo ví, co nakonec s Ellis podnikneme? Co když mě vezme na nóbl párty u nějakejch boháčů a já s sebou budu mít jenom starou flanelovou košili a roztrhaný džíny?“

„Bože, no jo, je mi úplně trapně za tebe jenom při pomyšlení na podobně příšernej hypotetickej scénář,“ pronese hlasem, ze kterého přímo odkapává sarkasmus. Praštím ho do ramene a on se zasměje.

„Pamatuješ, jak jsme loni v létě zkoukli na jeden zátah *Super drbnu*?“

„Jak bych na to mohl zapomenout? Ještě několik tejdnů potom jsi dokázala mluvit jenom o Chuckovi a Blair, o Blair a Chuckovi, i když byli oba tak šíleně toxický,“ zamumlá Asher, zatímco zapíná zip u tašky. Seskočí z postele, vezme ten ohromný kufr a položí ho na zem. Jsem si skoro jistá, že po něm v podlaze zůstane důlek.

„Takže si pamatuješ i to, jak *luxusně* byli všichni oblečený. Odmítám ve velkoměstě vypadat jako buranka.“

„Byl to seriál, Sloane. A ty navíc nikdy nevypadáš jako buranka.“

Podívám se na svoje příliš velké limetkově zelené tepláky, které mi v pase drží černá tkanička od bot, protože původní šňůrku jsem ztratila při praní, a které mám zastrčené do chlupatých, červeno-bílých pruhovaných ponožek, a na svůj měkoučký svetr s vánočním stromkem pokrytým blikajícími LED světýlky. I bez pohledu do zrcadla je mi jasné, že mi ofina trčí do všech stran a moje po ramena dlouhé blonďaté vlasy vypadávají z volného, neuspořádaného culíku, který jsem si ráno rychle udělala.

Pozvednu na něj obočí, jako bych říkala: *To myslíš vážně?*

Usměje se. „Dobře. Ale pokud se těm bohatejm Newyorčanům nebudeš líbit ve flanelce, nezasloužej si tě vidět v šatech."

„Jo, jasně," řeknu a dotlačím to těžké zavazadlo do rohu svého pokoje. „Uf, přála bych si, abys mohl jet s náma."

„Já taky. Byl jsem v New Yorku jenom jednou. A navíc na svatbě, takže jsem nic moc jinýho než vnitřek kostela neviděl." Asher se postaví a strčí si ruce do kapes u mikiny. „Ale nemůžu odjet zrovna ve chvíli, kdy se moji rodiče chystají otevřít Bramble Inn. Možná budou potřebovat, abych jim pomohl. Mají toho teď nad hlavu."

„Já vím. A chápu to." Povzdychnu si. „Děsně mě to *mrzí*, ale chápu to."

Asherův táta je americký Japonec, jeho rodina je tu už druhou generaci, dětství strávil v jižní Kalifornii, zatímco jeho máma, drobná běloška s hnědými vlasy, se narodila a vyrostla v Bramble Falls. Potkali se na univerzitě, kde studovali management služeb a hotelnictví, a vzali se mladí. Vždycky si přáli mít vlastní penzion, ale teprve nedávno se rozhodli splnit si svůj sen. Paní Yoshidová dala výpověď v místním hotelu, kde pracovala na recepci, a teď připravuje Bramble Inn na slavnostní otevření, zatímco jeho táta pracuje přesčas a hodně cestuje, protože je obchodním zástupcem firmy prodávající brčka. Snaží se vydělat co nejvíce peněz předtím, než se budou oba na plný úvazek věnovat jenom práci v penzionu.

„Dámská jízda s Ellis bude zábava," uklidňuje mě Asher.

„Jo, asi jo."

Má samozřejmě pravdu – moje sestřenice i já si to náramně užijeme. A vzhledem k tomu, že jedu s rodilou Newyorčankou, tolik mě ten výlet do tak obrovského města neděsí.

Nemusím se bát, že se tam ztratím, že neochutnám tu nejlepší pizzu a bagel, že nenavštívím ta nejvíc cool místa nebo že se nevyznám v linkách metra. Mám vlastně svou osobní turistickou průvodkyni, která mě nechá potulovat se s otevřenou pusou po Broadwayi, kde budu doufat, že zahlédnu Lin-Manuela Mirandu, Jonathana Groffa, Meg Donnelly nebo Jordana Fishera.

Stejně si ale přeju, aby se mnou mohl jet i můj nejlepší přítel.

„Už celý roky jsme bez sebe nebyli dýl než víkend," připomenu mu. Vyzní to lítostivěji, než jsem zamýšlela.

„Ha. To je fakt." Jeho hnědé oči zajiskří, když dodá: „Není divu, že mi tak lezeš krkem."

„Haha." Cvrnknu mu ze strany do hlavy.

„Bože," okřikne mě a odežene mě. „Ty jsi tak agresivní."

„A i přesto mě zbožňuješ."

Zamračí se. „Jak kdy."

„Kecáš," oponuju mu a dám si ruce v bok.

Hodí po mně polštář, potom si z postele stáhne moji světle modrou peřinu a obtočí si ji kolem ramen jako plášť. „Pojď." Vydá se ven z mojí ložnice. „Čas na film."

Máma vždycky tvrdila, že Nora Ephron napsala a režírovala ty nejlepší filmy, a jestli to mám hodnotit podle *Samotáře v Seattlu*, má naprostou pravdu. Sedím schoulená na gauči vedle Ashera a během posledních úchvatných, napínavých sedmi minut filmu, kdy se Annie se Samem setkají na vrcholku Empire State Building, si do pusy hodím růžovou karamelku.

„Možná potkám na vyhlídkový terase Empire State Building lásku svýho života, až budu v New Yorku," zasním se.

Na obrazovce se objeví závěrečné titulky, a když Asher stále neodpovídá, otočím se na něj a uvidím, jak se probírá zbytkem sladkostí v misce a dává mi na stranu všechny zbývající růžové karamelky. „Jak poznáš, že je to láska tvýho života?“ zeptá se konečně. „Vánoční prázdniny nejsou dost dlouhý na to, aby ses zamilovala.“

Pokrčím rameny. „Řekla bych, že to prostě *poznám*.“

„Aha, chápu. Takže doufáš, že v New Yorku zažiješ nějakou lásku na první pohled.“

„Ty na ni nevěříš?“

„Nejsem si jistej. Podle mě to možná chce čas, aby člověk poznal, jestli je to láska. Jinak by to mohla bejt jenom přitažlivost bez budoucnosti. Přátelství mi přijde jako lepší základ než chvilkový poblouznění, řekl bych.“ Asher si hodí do pusy rozinku v čokoládě a zadívá se na mě. „Ale co já vím? S nikým nechodím. A jestli si přeješ zažít romantickou chvilku na střeše Empire State Building, budu ti držet palce na rukou i na nohou, aby to vyšlo, až tam budeš.“

„Páni, díky,“ řeknu a rozbalím si další růžovou karamelku. „Doufám, že mě tenhle hypotetickej kluk z Empire State Building bude bezpodmínečně milovat, protože jsem si docela jistá, že mi shnijou zuby. Nebo vypadaj.“

„Živíš se jenom taštičkama pop-tart, sušenkama a bonbonama, takže jo, pravděpodobně oboje.“

„Hej, před čtrnácti dnama jsem měla zeleninu!“

„Pizza se nepočítá jako zelenina,“ namítne.

„Omáčka jo. Říkala to kuchařka ve školní jídelně. Několikrát jsme to spolu řešily.“

„To mě vlastně vůbec nepřekvapuje.“

Kleknu si a otočím se k oknu za námi, otevřu ho a vystrčím hlavu do chladné, větrné noci. Měsíc se schovává za

nadýchanými šedými mraky, které plují po obloze plné třpytivých hvězd. Je to naprosto dokonalá noc.

Asher se protáhne kolem mě. „Uf, proč vystrkujeme hlavu ven z okna?

„Protože už je skoro prosinec!“ Nadechnu se a široce se na něj usměju. Den po oslavě Díkůvzdání je jedna z mých nejmilejších chvil v roce, protože neoficiálně začíná moje oblíbené období – zima.

„Sloane, ne,“ ozve se Asher, cuká mu přitom v koutcích. „Pomiliontý, ty nejsi Lorelai Gilmorová. Nedokážeš vycejtit sníh.“

Zvednu bradu. „S tím se odmítám smířit. A opravdu *bude* sněžit. Říkej si tomu třeba šestej smysl.“

Zavrtí hlavou. „Touhle dobou bejvá hlavně chladno a deštivo. Normálně nesněží.“

„Už jsem se někdy spletla?“

Teď už se na mě usměje, až se mu kolem očí vytvoří vějířky. „Ne, nespletla.“

„Přesně.“

„Říká se tomu *štěstí*. A nezapomínej, že není nevyčerpatelný.“ Strčí hlavu zpátky dovnitř.

„Na to se ani neobtěžuju odpovídat,“ odvětím a vlezu za ním. Zavřu okno, zahrabu se vedle Ashera pod peřinu a uvelebím se přilepená na jeho rameno, abych z něj vstřebala teplo jako z radiátoru.

Bramble Falls organizuje každoročně Festival padajících listů, dva měsíce plné podzimně laděných aktivit. Ale letos, potom, co se videa z událostí stala na sítích virálními, jsme přidali ještě jeden víkend v listopadu. A když už teď ty příjemné, ale vyčerpávající oslavy skončily a máme i po podzimním představení divadelního kroužku – takže už nemusím

na dlouhé zkoušky – a opadnul i stres z příprav na Den díkůvzdání a s ním spojené zatěžující večeře plné návštěv, to jediné, co teď chci dělat, je: *nic*.

Protože i přesto, že jsem hodně společenská a baví mě pomáhat mámě s místními akcemi, někdy si každý potřebuje vydechnout. A k tomu je určený prosinec – k povalování se s Asherem, ke sledování filmů, víkendovému vyspávání až do oběda, poslouchání vánočních songů a načerpávání všudypřítomného zimního veselí.

A samozřejmě k mé první návštěvě New Yorku.

Asher zívne. „Asi už bych měl vyrazit."

„Ale mně je krásně teplo," namítnu trucovitě.

„Můžu tě zabalit do peřiny a uložit do postele," zavtipkuje.

„Nech toho. Nejsem mimino."

„Nejsi, jenom chceš, abych tady celou noc seděl, koukal do zdi a dělal ti topení."

„To samozřejmě ne. To by bylo drsný," zhodnotím. „Dovolila bych ti koukat na televizi."

Asher se rozesměje a začne se sbírat z postele, takže mě ze sebe setřese.

„Tak jooo," ustoupím a doprovodím ho ke dveřím.

Nazuje si boty, obleče si kabát a otočí se ke mně čelem. „Uvidíme se zítra?"

„Jak jinak." Otevřu mu a roztřesu se při závanu studeného vzduchu. „A teď odsud vystřel, než umřu na podchlazení."

„Ty jsi hrozná šéfka."

„Pá." Mávnu mu na rozloučenou a prakticky ho vystrčím ze dveří. „A hezkej první zimní den!"

„*Neoficiální* první zimní den," opraví mě.

„Jak myslíš, Grinchi. Napiš, až dorazíš domů.“ Zasalutuje mi na znamení, že provede, seskáče schody z verandy a já zavřu dveře do domu.

Vypnu televizi, vezmu svoji peřinu a vydám se k sobě do pokoje, kde zapadnu do postele. Nedokážu přestat myslet na *Samotáře v Seattlu*, hlavně na tu představu, že se člověk zamiluje do někoho, koho nezná – a kdo doopravdy nezná jeho. Ten film byl opravdu sladký a já chci věřit v lásku na první pohled. Ale nemá pravdu Asher? Není to vlastně spíš směšné?

Už skoro spím, když se otevřou dveře do mé ložnice.

„Ahoj, jsi vzhůru?“ zajímá se máma. Zní rozrušeně a její blonďaté vlasy jsou ve stejně špatné kondici jako ty moje.

„Ne tak úplně,“ zamumlám.

„Aha, promiň. Jenom jsem ti chtěla říct, že máme ráno mimořádnou schůzi výboru pro cestovní ruch.“

Okamžitě si sednu. Mimořádné schůzky nevěstí nikdy nic dobrého. „Proč?“

„Vysvětlím ti to zítra. Potřebuju tě tam,“ oznámí. „Dobrou, Sloane. Odpočiň si.“

Ten výraz v jejím obličeji je mi až moc povědomý – ta směsice paniky a vzrušení. Je to výraz, který znamená nápady a plánování a *chaos*. Je to záruka toho, že se nevyspím.

Vycouvá z mého pokoje, zavře za sebou dveře a já jenom ležím, zírám do stropu a přemýšlím, co mě zítra čeká.

Druhá kapitola

„Všechny jsem si vás sem dneska sezvala, protože, jak víte, letošní Festival padajících listů byl neuvěřitelně úspěšný," zahájí máma druhý den ráno schůzi, očima přitom přejíždí z jednoho obyvatele Bramble Falls na druhého. Sedí kolem našeho jídelního stolu nebo postávají po kuchyni. „Od posledního festivalového víkendu se videa podzimních akcí v našem městečku dál šíří po sítích. Na konci listopadu jsme měli víc návštěvníků než kdy předtím a obchody i restaurace hlásí vyšší tržby než v minulých letech. Lidé se touží podívat do našeho malebného městečka." Několik členů výboru zatleská a máma pokývá hlavou. Má na sobě elegantní bavlněné kalhoty, bílý svetr a vlasy má zapletené do úhledného francouzského copu, takže už nepůsobí tak ztrhaně jako ráno. „Ano, je to skvělé, že? A proto..." odmlčí se a usměje se, aby zvýšila napětí, „zorganizujeme Festival padajících *vloček*!"

Rozhostí se ticho a všichni na mámu upírají pohledy, až jí z tváře viditelně vyprchá nadšení a její modré oči pohasnou.

Nakonec se ozve Helen Grantová, místní floristka. „Starostko Sullivanová –"

„Helen, prosím, tykej mi," požádá ji máma.

„*Naomi*, co přesně navrhuješ?" zeptá se.

Máma znovu ožije. „No, představuju si něco podobného jako Festival padajících listů, který pořádáme každý rok, takže každý víkend připravíme nějakou zábavnou akci pro širokou veřejnost a na závěr bude velká slavnost. Včera v noci jsem vytiskla kalendář," mámina kamarádka Amanda popadne z linky štos papírů a začne je rozdávat, „a označila jsem data, na kdy bychom podle mě měli aktivity naplánovat."

Helen si nasadí brýle na čtení a zahledí se do programu. „Na tom kalendáři je napsáno prosinec."

„*Prosinec?*" přehluší výkřik majitele knihkupectví ostatní vzrušené hlasy. „Proč ne únor?"

„Únor je moc depresivní," vysvětlí máma, jako by ten návrh byl naprosto absurdní.

„Prosinec začíná za *dva* dny!" vykřikne Forrest, majitel železářství a místní hodinový manžel. Zajede si rukou do svých prošedivělých vlasů. „Neuvěřitelný," zamumlá.

Kousnu se do rtu při pohledu na to pobouření a vezmu si od Amandy kalendář.

„Já vím, já vím. Chápu vaše obavy." Místnost ztichne, když máma zvedne ruku, aby ten rozvášněný dav uklidnila. „Podívejte, Bramble Falls je konečně známé. Teď je čas té pozornosti využít. Můžeme to odložit na únor, abychom měli víc času na přípravy? Ano. Ale kdo ví, jestli tou dobou už všichni nebudou jezdit do jiného okouzlujícího městečka? Bramble Falls je teď v kurzu. Lidi si to tady zamilovali. Bylo by nezodpovědné nepokusit se vytěžit z vánočního období maximum. Prosinec je čas vánočních světýlek a Peach Street zahalené do jehličí. Ty kulisy jsou *perfektní*."

Přelétnu pohledem kalendář a svraštím obočí. „Moc tady toho není. Kromě slavnosti naplánovaný na poslední

sobotu měsíce je tady jenom naše obvyklý rozsvěcení vánočního stromečku prvního prosince a pak každoroční vánoční Sněhovej bál."

Máma na mě ukáže prstem. „Dobrej postřeh, Sloane. Právě proto jsem tě tady chtěla." Tleskne rukama. „Jestli to máme dotáhnout, musí se zapojit úplně všichni. Takže jsem doufala, že bys mohla svolat svoje kamarády na takový menší brainstorming. Poslechnout si, co by ostatní doplnili na tenhle prázdný kalendář. Něco, co by nás nestálo moc peněz, ale městu by to přineslo výdělek a pozornost. My všichni nad tím taky budeme přemýšlet, ale ty jsi tak kreativní a Ellis a Cooperovi se na podzim moc povedl Farmářský lov... Čím víc hlav se zapojí, tím líp."

Stáhne se mi hrudník a srdce mi spadne až do kalhot. *Jak s tím mám skloubit výlet do New Yorku?*

„Jo, jasně. Samozřejmě že pomůžu," slíbím a polknu svoje obavy. „Svolám všechny na poradu."

„Báječné!" Otočí se zpátky ke skupině. „To samé platí pro nás všechny. Založila jsem sdílený dokument, kam můžeme přidávat nápady. Takže dejme dneska hlavy dohromady a zítra ráno můžeme o návrzích hlasovat."

„Zítra ráno?" zděsí se paní Yoshidová – Asherova máma. „Děje se to celé tak narychlo."

„Jak už nás Forrest tak rozhořčeně upozornil, prosinec začíná za dva dny. Musíme si pospíšit. Jakmile vybereme jednotlivé akce, aktualizuju kalendář a vyvěsím ho na webovou stránku Bramble Falls. Potom můžeme začít s plánováním a propagací."

Vyměníme si s ostatními rozpačité pohledy.

„Děkuju vám za vaši podporu a nadšení. Schůzka je ukončena!" prohlásí máma s úsměvem.

Když si všichni oblékají kabáty a navzájem si potichu stěžují, jak náročný to bude měsíc, máma se ke mně přitočí.

„Mockrát děkuju, že ses zapojila," ocení mě.

„Žádnej problém," řeknu jí.

„Poslyš, vím, že jsi vánoční prázdniny plánovala strávit v New Yorku," odtuší. „Nikdy bych ti v tom nebránila. Minimálně ne kvůli tomuhle. Ale moc si vážím tvojí pomoci, takže pokud se rozhodneš tady zůstat, budu tě do smrti milovat."

„Budeš mě milovat do smrti, ať se rozhodnu jakkoliv."

„To je pravda, ale jestli odjedeš, budu tě milovat trochu míň," podotkne a osvětlí tím, po kom jsem zdědila svůj sarkasmus a vtipné průpovídky.

„Ty jsi krutá."

Pevně mě obejme. „Myslím to vážně. Jestli pořád chceš jet, jsem s tím úplně v pohodě. Zvládnu to i bez tebe, takže nechci, abys měla pocit, že tu musíš zůstat."

Ale já ho mám! chce se mi zakřičet. Protože nový festival s několika akcemi za měsíc je *obrovský* projekt. A i když by to dokázala zorganizovat sama, bude celý prosinec úplně vystresovaná. Ona mě *potřebuje*.

Spustí ruce podél těla a uvolní sevření. „Jo, a zeptáš se Ellis, jestli může poprosit Fern, aby sdílela informace a novinky na svým profilu?"

„Jasně."

Fern Berryová je Ellisina newyorská nejlepší kamarádka. Je to influencerka, která se proslavila recenzemi restaurací. Videa, která natočila na Festivalu padajících listů, měla hrozně moc zhlédnutí a díky nim se teď o Bramble Falls tolik mluví.

Takže za to, že nepojedu do New Yorku, vlastně může ona. Sice se mi fakt líbila, když jsme se potkaly, ale asi ji budu muset začít nenávidět.

Zatímco máma sklízí ze stolu zbylé muffiny a dává do lednice krabice s pomerančovým džusem, vytáhnu telefon a zahájím skupinový chat.

Povinné setkání přátel dneska v jednu odpoledne v bistru!

Potom vyjdu po schodech a vybalím si svůj namyšlený fialový kufr.

Na sobotní odpoledne působí Bramble Falls tiše. Nikde není slyšet děti hrající si v kupách spadaného listí. Před domy neposedávají známé tváře popíjející čaj a zdravící kolemjdoucí, z centra se neline vůně skořice a cideru mísící se se zemitým aroma podzimu. Možná jsem si jenom navykla na festivalové veselí uplynulého měsíce, ale stejně na mě všechno celé ty dva bloky, které jdu pěšky k bistru, působí trochu *depresivně*. Téměř holé stromy a jednotvárné šedé nebe jenom posilují moji sklíčenou náladu. Abych se ochránila před mrazivým vzduchem, stáhnu si čepici přes uši a přes zmrzlé prsty si přetáhnu rukávy svého rubínově červeného kabátu. Na konec listopadu je nezvykle chladno, což by mi normálně nevadilo – protože zima! –, ale dneska mě napadne, jestli to není zlé znamení seslané Matkou přírodou.

Když dorazím do centra, skupina starších žen – jimž místní láskyplně přezdívají Super drbny – obchází náměstí. Jsou navlečené do teplých bund a upíjejí kávu z Kočky na kofeinu, místní kočičí kavárny. Tlumenými, ale zároveň vzrušenými hlasy probírají nejnovější místní novinky. Jsem si jistá, že už se doslechly o nadcházejícím festivalu. Zamávám na ně a rychle zapadnu do bistra, než se jim podaří začít mě zpovídat.

Vevnitř mě do nosu udeří teplý vzduch a vůně smaženého jídla. Projdu kolem prázdných boxů, jejichž potrhané

červené vinylové sedačky by si zoufale zasloužily trochu lásky, a přidám se ke svým přátelům, kteří už spojili několik stolů dohromady a teď se hlasitě smějí u oken na druhém konci podniku.

„Sloane!“ vykřikne Jake, když si přehodím kabát a tašku přes opěradlo prázdné židle vedle Ashera. „Už jsme tu novinku slyšeli a jsme nachystaný.“

„Jo?“ Posadím se a zasunu si ruce pod stehna, abych si je zahřála. „Bezva, protože máme spoustu práce.“

„Ach, já myslel, že jsme nachystaný cpát se hranolkama a sledovat, jak to s Ellis celý vymyslíte.“

Zamračím se na něj. Ellis se zasměje a vytáhne si zápisník, propisku a několik různobarevných samolepících bločků.

Jake je v posledním ročníku střední, rok nade mnou, a je až nespravedlivě sexy. Má jasně modré oči a tmavě blond vlasy, nahoře delší a upravené, po stranách zastřižené do ztracena. Je sice nesnesitelně namyšlený, ale zároveň naprosté zlatíčko. Usměje se na mě sadou zářivě bílých zubů. „Dělám si srandu! Všem je jasný, že beze mě by sis vůbec nedokázala poradit.“

Chloe, která je v ročníku s Jakem a sedí z druhé strany vedle Ashera, si přehodí přes rameno své dlouhé blonďaté vlasy a zamumlá: „No, *tohle* zní jako vtip.“

„Jak chcete. Já vám jen nabízím svoji jedinečnou morální podporu,“ trvá si Jake na svém a opře se zády o opěradlo židle, až se mu modré triko s dlouhým rukávem a s nápisem Bramble Falls High napne okolo vypracovaného těla.

Ellis ho poplácá po hlavě jako psa. „Ano, Jakíčku. To víš, že jo.“

Přelétnu pohledem všech sedm židlí a zastavím se na jediném prázdném místě. „Kde je Hannah?“

Moje kamarádka Preeti pokrčí rameny. „Říkala, že dorazí."

„Oukej, no, pojďme na to," zavelím. „Jak ji znám, bude mít nejmíň půl hodiny zpoždění."

„Cože? Hannah je omluvená, ale já tu musím trčet?" stěžuje si Slimák, popelavě hnědé vlasy mu přitom padají do očí.

„Hele, já tě nenutila sem chodit," namítnu.

„Jake ho sem dotáhnul," vysvětlí Cooper, Ellisin přítel.

Slimák si zkříží své svalnaté paže před tělem a zamračí se. „Doslova."

„Kdybych čekala, že dorazíš, přidala bych tě do skupinového chatu," dodám.

„Počkat. Vy máte skupinovej chat?" podiví se Slimák. „To mě uráží."

Dopáleně si odfrknu. „Ani jednou ses nenabídnul jako dobrovolník na akci – dokonce ani když vám to váš fotbalovej trenér nařídil jako povinnost."

„O to nejde," dohaduje se. „Stejně bych byl rád, kdybyste mě přizvali, abych to mohl s klidným svědomím odmítnout."

Ellis upustí propisku na stůl a zaboří ruce do svých hustých hnědých vlasů. „Mám takový tušení, že na týhle schůzce nic nedohodneme."

„Ne," pronese rázně Asher. „Budeme produktivní. Protože teďka všichni zmlknete a necháte mluvit Sloane." Upře pohled na Slimáka, který váží o dobrých dvacet kilo víc než on, ale ten rukama stejně naznačí, že se vzdává.

Zadívám se na Ashera tak vděčně, jak jen dokážu.

Objednáme si a pustíme se do plánování. Osvětlím jim situaci, i když jak už Jake podotknul, všechno vědí, protože v tak malém městě, jako je Bramble Falls, se neudrží žádné tajemství. K mému překvapení ale nejenže ostatní vypadají nadšeně, dokonce už dorazili i se svými nápady.

Zrovna když se chystáme začít zapisovat naše myšlenky, do dveří vpadne Hannah. Nemá na sobě kabát, na rozevláté hnědé vlasy si narazila šedou čepici a její plná stehna obepínají těsné džíny. Vyrazí k nám přes černobílou podlahu se vzorem šachovnice.

„Moc se omlouvám," vyrazí ze sebe udýchaně. „Nenastartovalo mi auto."

„Kámo, tvoje auto nikdy nestartuje," podotknu. „Možná je nejvyšší čas pořídit si nový?"

„Nemám prachy," řekne a usadí se na prázdnou židli. Sebere Preetin jahodový milkshake a napije se z něj. „Ale dost o mně. Co se řeší?"

Ellis poklepe propiskou. „Nápady na zimní akce."

„Počkat," přeruší ji Jake, čímž spustí u ostatních vlnu nevole. „Ježiš. Jenom jsem si říkal, jestli bychom na tuhle schůzku neměli přizvat i Fern."

„Proč bychom měli?" podiví se Ellis.

Když Fern v listopadu přijela na Festival padajících listů, Jakea očividně uchvátila. Než se vrátila do New Yorku, několik dní s Jakem flirtovali a ten od té doby hledá jakoukoliv záminku, aby jí mohl napsat.

„Protože jenom díky ní se tohle všechno děje? Protože by mohla mít nějaký dobrý nápady?" Jake se opře a snaží se působit, jako by mu na tom nezáleželo. Ale nám je to všem úplně jasné.

„Máma mě vlastně prosila, jestli bychom ji taky mohli zapojit, takže –"

Jake se vymrští a vytáhne svůj telefon, než stihnu dokončit větu. „Zavolám jí přes video."

Ozve se vyzvánění, Jake spiklenecky povytáhne obočí a Cooper se rozesměje. Ti dva jsou nejlepší kamarádi, a i když

to mezi nimi minulý měsíc zaskřípalo, protože se jim oběma líbila Ellis, vypadá to, že už jsou zase v pohodě.

Díkybohu, protože já špatně snáším napětí, hádky a konflikty.

„Ehm, ahoj…?“ pozdraví Fern, očividně překvapená, že jí volá Jake. „Co se děje?“

Jake se usmívá příliš zářivě na to, aby působil jakoby nic. „Říkal jsem si, že ti už určitě chybí můj krásnej obličej.“

Fern se rozesměje. „To máš pravdu. Seděla jsem tady, zírala na svůj telefon a doufala, že zavoláš.“

„To se ti vůbec nedivím,“ uzná Jake. Fern se pobaveně uchechtne, a i když nevidím na displej, jsem si jistá, že obrací oči v sloup.

Opřu se čelem o stůl, vlasy se mi rozprostřou kolem hlavy. Jsme tu už dvacet minut, ale ještě jsme ani nezačali předkládat nápady. Zleva mě Asher chytne za ruku a pevně mi ji stiskne.

„Lidi, prosím,“ obrátí se ke skupině. „Musíme toho ještě tolik udělat. Můžeme se na to prostě… vrhnout?“

„Plánujeme akce na zimní festival,“ vysvětlí Jake Fern. „Myslel jsem, že bys nám mohla pomoct.“

„Jé! To zní super. Co už máte?“ zajímá se. Jake opře telefon o ocelový stojan na ubrousky uprostřed stolu, aby se do obrazu vešla i Ellis.

„No, já si vybavuju, že mi někdo říkal o Sněhovým bále,“ začne Ellis.

„Ano, ten organizujeme každej rok, takže jednu akci bychom měli,“ potvrdím. „Taky každej rok děláme soutěž o nejlepší vánoční výzdobu – vyhrává dům, kterej má nejhezčí venkovní osvětlení a ozdoby. Ale to není *akce* jako taková. A prvního prosince je každoroční rozsvěcení vánočního stromu.“

„Bramble Falls je prostě mega rozkošný," rozplývá se Fern. „Oukej, co dál?"

Kousnu se do rtu. „Dál nic."

„Teprve začínáme s vymejšlením," snaží se situaci zachránit Jake.

„Dobře... no..." Fern se zamyslí a potom řekne: „Nedávno jsem natáčela video o restauraci, kde mohli hosté napsat svoje vánoční přání na kartičku a ty se potom rozvěsily vevnitř po zdech. Říkám si, jestli byste nemohli udělat něco podobnýho. Třeba nakoupit takový ty průhledný koule, každej by pak na malej proužek papíru napsal svoje vánoční přání a vložil ho do tý baňky. Potom by ještě lidi mohli zapojit svoji kreativitu a tu ozdobu nějak dotvořit předtím, než ji při oficiálním rozsvěcení pověsí na stromek."

„Bože. To je neskutečně roztomilý!" Prakticky to zapištím. „Navíc by lidi měli co dělat, místo aby jenom postávali okolo stromku a popíjeli horkou čokoládu jako normálně."

„Skvělej nápad," přidá se Ellis a zapíše ho do svého notesu – barevně sladěného s jejím pastelově růžovým svetrem.

„Napadá mě ještě víc vytěžit tu kreativitu," ozve se Asher, prokřupává si přitom prsty jako pokaždé, když nad něčím usilovně přemýšlí. „Co kdybychom jeden víkend uspořádali vánoční trhy? Místní by mohli na náměstí postavit stánky a prodávat vánoční výrobky. Jen si vzpomeňte na všechny ty punčochy na pamlsky a zeleno-červený dětský čepičky, který každej rok plete paní Carverová. Nebo na ty malý keramický figurky koledníků, který malujou Super drbny."

„Nebo ty vánoční cedule na verandu, který vyrábí můj strejda," přidá se Chloe.

„A vsadím se, že bys mohla nechat natisknout na trička ty svoje zábavný vánoční hlášky, Sloane," navrhne Asher.

„Ách, to by bylo fakt vtipný," zasním se, ten nápad mě doopravdy nadchnul.

„Jo. Všichni z okolí by mohli prodávat svoje produkty," řekne Ellis. „A místní podniky by taky mohly mít tematickou výzdobu – na stromečku železářství by mohlo viset nářadí a malý baterky, Kočka na kofeinu by zase rozvěsila pletený návleky na hrnečky a Cooperovy dobroty –"

„A kočky," dodá Slimák s kamennou tváří.

„Prosím tě, zmlkni," požádá ho Ellis.

Slimák se zasměje. „Dělal jsem si srandu, ale když mě tak pěkně prosíš..." Předstírá, že si zamyká pusu na klíč.

„Celá ta akce by přitáhla návštěvníky a vydělala peníze a zároveň bude město působit mnohem vánočněji," dodá Ellis.

„Můžeme poprosit Grantovy, jestli by nám z Kytičkárny nedarovali nějaký vánoční rostliny," navrhne Preeti. „Mohli bychom je rozvézt po místních podnicích a rozvěsit je po městě."

„Jo. Celý to tady vyzdobit vánočníma hvězdama a cesmínama. To je výbornej nápad," zhodnotím a začnu si v duchu sepisovat svůj vlastní to-do list. „V tejdnu se stavím u nich v obchodě."

„Možná bychom mohli sehnat nějaký zpěváky, aby pár hodin zpívali koledy v altánku," nadhodí Slimák.

„To by bylo boží!" zakřičí Fern do telefonu.

„Já věděl, že nám k něčemu budeš," pochválí ho Jake. Slimák protočí oči.

Podívám se na Ashera. „Sbor by se určitě na jednu z těch akcí zvládl sejít."

Souhlasně přikývne. „Loni jsme v nemocnici zpívali koledy na dětským oddělení," vysvětlí skupině, „takže bychom

to vystoupení pravděpodobně zvládli znovu, jenom bychom si ho trochu oprášili."

„Perfektní," raduje se Hannah. Ellis dělá zápisky.

„Jo, Ashi, vzhledem k tomu, že se bude brzy otevírat Bramble Inn, mohli bychom na to taky nějak upozornit," navrhnu. „Myslíš, že by vaši byli ochotný tam hostit setkání k zimnímu slunovratu?"

„Zeptám se, ale jsem si jistej, že budou nadšený."

Každý přidává své nápady, až dokážeme sepsat pořádně dlouhý seznam návrhů, na kterém je soutěž ve stavění sněhuláka, vánoční filmové promítání na náměstí, pozorování noční oblohy a oslava zimního slunovratu. Zítra má své návrhy představit výbor pro cestovní ruch a všichni budou hlasovat o těch, které se zrealizují. Potom máma sestaví kalendář akcí.

A pak už bude následovat plánovací chaos.

Když všichni dojedí, poděkuju jim za to, že dorazili, a skupinka se rozejde. Zůstanu u stolu sedět sama. Zhluboka vydechnu a snažím se ze sebe setřást nevítané pocity, které se derou na povrch.

Jelikož jsem dcera starostky, je mou zodpovědností reprezentovat Bramble Falls s úsměvem. A jsem s tím v pohodě, protože jako věčná optimistka stejně radši to špatné pohřbívám hluboko v sobě.

Ale bože, já jsem se do New Yorku tolik těšila.

„Hodláš tady dneska spát?" zeptá se Asher, který se vrátil dovnitř. „Můžu ti donést spacák, jestli chceš." Vyloudím na tváři nucený úsměv a on se posadí vedle mě. „Jsi v pohodě?"

„Jo, dobrý. Jen je toho na mě nějak moc," odpovím mu.

„Možná i tak můžeš jet," pronese jemně.

Vůbec jsme se nebavili o tom, jak organizace festivalu ovlivní můj výlet do New Yorku. Ale to je u Ashera typické, on prostě *ví*.

Nesouhlasně zavrtím hlavou. „Myslím, že tomuhle se říká toxická pozitivita."

„Jo. Sorry."

„Nedá se nic dělat, v pohodě. Tohle bude super," snažím se samu sebe přesvědčit.

„A tohle není toxická pozitivita?"

„Ne, to je hledání toho *dobrýho*, co to s sebou přinese," opravím ho.

Zamračí se. „Víš, že přede mnou si nemusíš na nic hrát."

Zamrkám, abych zahnala slzy, které se mi tlačí do očí, protože to je ta největší pravda, jakou jsem kdy slyšela. Asher je můj bezpečný přístav, kde můžu být sama sebou a nemusím se cítit špatně a sobecky, když si postěžuju, jak sláva Bramble Falls ovlivní můj život.

„Chtěla jsem jít bruslit do Rockefellerova centra," přiznám tiše.

„Já vím."

„A vidět sochu Svobody a Times Square a Empire State Building a Central Park a tu zatracenou Broadway."

Vezme mě za ruku. „Já vím."

„A pozorovat pouliční umělce."

Zazubí se. „To jsem nevěděl."

„A dát si večeři v jednom z těch rozkošnejch iglú."

„A teď nemám ani tušení, o čem to mluvíš."

„A jasně, já vím, že tam můžeme jet jindy," pokračuju, „ale Vánoce v New Yorku? To musí bejt nádhera." Povzdechnu si. „Prostě jsem hrozně chtěla – *potřebovala* – jet, chápeš? Miluju naše město a ráda pomáhám. Ale..."

„Ale stává se z toho jediná náplň tvýho života, stejně jako u tvojí mámy," dokončí za mě.

„Přesně."

„A tohle by byla příležitost tomu uniknout."

Upřu na něj pohled. On to zase prostě *ví*. Přikývnu a setřu si neposlušnou slzu, která se mi vydrala z koutku oka.

Zima byla vždycky moje nejoblíbenější období, ale od té doby, co před třemi lety umřel táta, už to nikdy nebylo jako dřív. První prosinec bez něj byl pro nás s mámou tak zdrcující, že jsme ani neslavily Vánoce. Ani jsme si ten rok *neuvědomily*, že jsou. Následující roky jsem se naučila svátky a tátovu smrt oddělit a užít si to nejlepší ze zimy – tátovy nejoblíbenější zimní věci: zářivá světýlka a koledy, sníh snášející se na město, všudypřítomnou radost.

Ale vzpomínky na tátu mě neustále pronásledují a v těch nejméně očekávaných chvílích mě zaplaví neskutečný smutek. Protože žal už je takový – nepředvídatelný a nestálý. Plíží se, kroutí se a našeptává. Vybuchuje, mlátí a křičí. Je to rána, která se nezacelí ani ve chvíli, kdy už přestane krvácet. A tyhle nečekané údery přímo do srdce přicházejí častěji v zimě, protože to byly *naše* chvíle – moje a tátovy –, plné vánočních zvyků a smíchu a nikdy nekončící lásky. V zimě mi všechno připomíná, o co jsme přišly, když nás jeho srdce zradilo.

Můj vztah k Vánocům je komplikovaný, takže ano, tady v Bramble Falls to mám sice hrozně moc ráda, ale výlet do New Yorku pro mě možná nepředstavoval jenom možnost prohlédnout si město.

Asher mi setře další slzu, které jsem si ani nevšimla. „Hele, mám nápad..." začne. „Co kdybychom jeli do New Yorku o jarních prázdninách? Penzion už tou dobou bude zaběhnutej, takže bych mohl vyrazit s tebou. Vím, že to nebude

vánoční a že bys potřebovala pauzu spíš teď, ale je to vlastně za *chvíli*. A bude tepleji."

„To by asi Ellis udělalo velkou radost. Připadalo mi, že se jí ulevilo, když jsem jí po schůzi výboru zavolala, abych jí řekla, že teď nebudeme moct jet..." Neměla zrovna chuť vracet se do New Yorku, protože se minulý měsíc pohádala se svým tátou. Ellis se do Bramble Falls přistěhovala na podzim potom, co se její rodiče rozešli, ale rozhodla se tady *zůstat*, až když se dozvěděla, že její táta podváděl její mámu. Ale i tak byla ochotná se tam kvůli mně vrátit. „Tak jo, dobře. Dámská jízda by byla super, ale stejně bych na první cestu do New Yorku radši vyrazila s tebou."

„Oukej, super. Tak dohodnuto. Teď si pojďme dát horkou čokoládu do Kočky na kofeinu. Budeme potřebovat energii na přípravy rozsvěcení stromečku. Určitě nám to zabere celou noc." Asher se postaví a vytáhne mě za ruce, než stihnu nějak zareagovat. „A vím, že tvoje pocity ohledně tohohle měsíce jsou *rozporuplný*, ale pojďme využít toho, že tu musíme zůstat. Uděláme si nový vzpomínky. Šťastný. Co ty na to?"

Vrhnu se mu kolem krku. „Proč se o mě tak hezky staráš?"

„Protože jsem úžasnej. Máš velkou kliku, že jsem tvůj nejlepší kámoš," vysvětlí s úsměvem v hlase.

„Teď zníš úplně jako Jake," zamumlám do jeho bundy.

Štípne mě do ramene. „To vezmeš zpátky."

Obejmu svého nejlepšího přítele ještě pevněji. „Nikdy." Konečně ho pustím ze sevření a popadnu svůj kabát. „Děkuju," řeknu. Vím, že nemusím vysvětlovat, za co jsem mu tak vděčná.

„Nemáš zač."

„Mám tě ráda."

Usměje se na mě tím nejmilejším způsobem. „Já vím."

Když vycházíme ven do zimy, poprvé od chvíle, kdy máma oznámila, že budeme narychlo organizovat Festival padajících vloček, nemám žaludek stažený nervozitou. Ano, jsem zničená z toho, že nepojedu do New Yorku, ale já se tam *dostanu*. A stejně jako vždycky, Asher tu bude pro mě, když se budu ztrácet ve smutných vzpomínkách a vytvářet si nové. Bude mi stát po boku, uklidňovat mě, až se budu hroutit, a kontrolovat, jestli jsem si dala svou denní dávku cukru. Spolu pomůžeme mámě naplánovat ten nejúchvatnější prosinec, jaký kdy Bramble Falls zažilo.

Třetí kapitola

Když v pondělí dorazím ke stolu za svými kamarády, v jídelně jsou cítit spálené sýrové sendviče a bramborové mřížky.

Nadšeně se na ně zazubím, položím na stůl svůj pytlík s obědem a vklouznu na místo vedle Hannah. „Šťastnej první prosinec!“

„Na prvním prosinci není nic šťastnýho,“ zamručí Preeti. „Znamená to, že se blíží pololetní písemky.“

„Taky to ale znamená, že jsou za rohem vánoční prázdniny,“ připomene jí Hannah, plně soustředěná na loupání pomeranče.

„Tak jak to vypadá?“ zeptá se Asher sedící naproti mně. „Už máme oficiální program Festivalu padajících vloček?“

Máma strávila celý včerejší den na telefonu a zároveň zběsile ťukala do klávesnice. Ve dvě ráno mě vzbudil její výkřik: „Halleluja! Je to hotový!“ Než jsem vyrazila do školy, předala mi narychlo sepsaný seznam, který mám ukázat kamarádům.

„Máme.“ Vytáhnu papír z kapsy džínů a přisunu ho k němu. Asher ho rozbalí a všichni se k němu nakloní, aby si ho mohli přečíst.

1. prosince: Rozsvěcení vánočního stromu
5. prosince: Rolničky a bubny
13. prosince: Světelná show na sobí farmě
14. prosince: Soutěž o nejlepšího sněhuláka
19. prosince: Zimní kino
20. prosince: Vánoční trhy
21. prosince: Zimní slunovrat v Bramble Inn
24. prosince: Štědrovečerní Sněhový bál
27. prosince: Slavnost padajících vloček

„Rolničky a bubny?" podiví se Hannah a sundá si gumičku, až se jí dlouhé tmavé vlasy rozvlní po zádech.

„Fern zná nějakou rockovou skupinu, která slíbila, že sem přijede a udělá vánoční koncert," vysvětlím. „Máma se dneska snaží najít místo. Chce to uspořádat někde vevnitř, aby to pak nemusela na poslední chvíli měnit, kdyby nevyšlo počasí."

„To je super! Budeme jim za to platit?" zajímá se Preeti. „Chtít po nich, aby se k nám táhli zadarmo, je asi moc."

Vezmu si do ruky sendvič. „Ne, Fern přijede taky. Většinu prosince zůstane u Ellis, aby se pořád nemusela trmácet sem a tam," vysvětlím. „Bude na tom koncertu natáčet a potom to video zveřejní na svým profilu, takže to bude výhodný pro obě strany. Navíc jim půjde veškerej zisk z merche, kterej tu prodají."

„To je chytrý!" uzná Preeti.

„Já jí tak závidím, že má školu online, takže ji může dělat odkudkoliv. To je sen," zamumlá Hannah.

Preeti pokrčí rameny. „Já jsem ráda, že se každej den vidíme. A líbí se mi sedět ve skutečný třídě."

„S tebou je něco špatně," zhodnotí to Hannah.

Preeti se zasměje, ukradne Hannah jeden měsíček pomeranče a strčí si ho do pusy.

„Nevím, jak to máte vy, ale mně zní jako nejlepší věc z celýho festivalu ta sobí farma," zasní se Hannah a vrátí nás k programu. „Budeme je moct krmit, stejně jako se dají krmit kozy v zooparcích?"

„Ehm, to netuším," přiznám. „Zkusím ti to zjistit."

„Co je Zimní kino?" zajímá se Asher skloněný nad seznamem.

„Mysleli jsme, že by se na náměstí udělal táborák, opékaly se marshmallows a přitom by se promítal nějakej vánoční film. Máma chce, abychom ho vybrali my."

„To zní skvěle!" ozve se z druhého konce stolu. Podívám se tam a oslní mě úsměv Daphne Davisové, naší kamarádky z divadelního kroužku. Jak se k nám naklání, přes rameno jí spadne lesklý černý culík. „Měli bychom pustit *Prázdniny*."

„Nebo *Budiž světlo*," navrhne Preeti. „To je strašně vtipný a hraje tam Danny DeVito."

„*Rolničky, kam se podíváš*," zavolá Sterling sedící pár míst ode mě. Má na sobě modrý svetr perfektně sladěný s modrými vlasy. Sterling patří k nejlepším tenorům ve sboru a vždycky na sobě má plno dokonale zkombinovaných barev – umění má prostě v krvi, na jevišti je jako doma. „Tam je zase Arnold Schwarzenegger. Jeho příšernej hereckej výkon je k popukání."

„Ne, *Jako kůl v plotě*!" vykřikne další člověk z divadelního kroužku.

„Všichni jste mimo. Správná odpověď je *Zatímco jsi spal*," namítá Hannah.

„*Pan Jangle a vánoční dobrodružství*! To je muzikál!" zavolá odněkud z druhého konce stolu naše kamarádka Parker.